

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.102 van 3 januari 2012
in de zaak A. 196.852/X-14.578.**

In zake : David VAN BAEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Swerts
kantoor houdend te 2800 MECHELEN
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 juni 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 6 augustus 2009 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij aan David Van Bael de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het stallen van wagens op een perceel gelegen te Willebroek, Mechelsesteenweg, kadastraal bekend sectie B, nr. 453/g.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2011.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stéphanie Taelemans, die loco advocaat Tom Swerts verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 22 april 2003 verkrijgt de verzoeker een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van een showroom voor wagens op een terrein gelegen te Willebroek, Mechelsesteenweg, kadastraal bekend sectie B, nrs. 452/e, 454/e2, 454/s en 454/v.

Om zijn zaak uit te breiden koopt de verzoeker in de loop van het jaar 2006 het perceel kadastraal bekend sectie B, nr. 453/g.

3.2. Na twee eerdere vergunningsaanvragen voor het verharden van een terrein en het stallen van wagens op het voormelde perceel 453/g, dient de verzoeker op 31 maart 2009 (datum van het ontvangstbewijs) bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek een aanvraag in tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor het stallen van rijklare voertuigen. In zijn aanvraag vermeldt de verzoeker: “Hierbij wil ik duidelijk vermelden dat dit enkel gaat om het stallen van rijklare voertuigen, en dat er geen andere activiteiten worden uitgevoerd zoals het onderhoud en het wassen van wagens”.

Het betrokken perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Mechelen, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976, gelegen in woongebied.

Het is niet gelegen binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, of van een vergunde verkaveling.

3.3. Over de aanvraag wordt geen openbaar onderzoek gehouden.

3.4. Bij besluit van 30 april 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek wordt de gevraagde stedenbouwkundige vergunning geweigerd.

3.5. Op 26 mei 2009 stelt de verzoeker administratief beroep in tegen het voormelde weigeringsbesluit bij de deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

3.6. Op 22 juni 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek een ongunstig advies.

3.7. Wegens het uitblijven van een beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen stelt de verzoeker op 11 augustus 2009 beroep in bij de Vlaamse regering.

3.8. Bij besluit van 15 april 2010 van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport wordt het beroep van de verzoeker niet ontvankelijk verklaard omdat de deputatie van de provincieraad van Antwerpen het beroep van de verzoeker reeds op 6 augustus 2009 had verworpen.

3.9. Het besluit van de deputatie van 6 augustus 2009, dat het bestreden besluit is, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag is in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Uit de documenten blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 31 oktober 2006 kennis heeft genomen van de meldingsplicht in het kader van het toevoegen van het perceel voor het opslaan van voertuigen. Uit het document blijkt dat er wel degelijk werd aangevraagd om 25 wagens te stallen, 2 wagens per dag te wassen en 10 wrakken te kunnen stallen. Het stallen van al deze voertuigen neemt een aanzienlijke oppervlakte in beslag en heeft ook een ruimtelijke impact op zowel de nabije als ruimere omgeving.

De beroeper argumenteert dat het alleen om rijklare voertuigen zal gaan en geen wrakken. Gelet op voorgaande aanvraag en documenten is dit echter onwaarschijnlijk. Niets belet de beroeper ervan alsnog autowrakken te stallen op het terrein zodra hij een stedenbouwkundige vergunning bekomt.

De aanvraag bevat, in tegenstelling tot een vorige aanvraag, niet het aanleggen van een verharding waarop de voertuigen worden gestald. Door het college van burgemeester en schepenen wordt terecht aangehaald dat de huidige activiteiten op het terrein, waaronder onderhoud van wagens en het stallen van wrakken, het terrein op termijn zal vervuilen.

Het standpunt van de gemeente wordt bijgetreden dat, in een binnengebied met als hoofdfunctie wonen, de activiteiten, gevraagd in kader van de meldingsplicht ruimtelijk niet aanvaardbaar zijn.

Het argument dat er geen onderhoudswerken aan auto's plaatsvinden, wordt niet als aannemelijk beschouwd gelet op het feit dat thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan. Nazicht op Internet bevestigt deze vermoedens. Deze aanvraag en de huidige activiteiten op het terrein vallen onder de noemer garages voor verkoop en onderhoud en men dient derhalve alle maatregelen te nemen om milieuhinder te vermijden.

Het standpunt ingenomen in een reeds eerder beroepsdossier dat het stallen van de wagens in het voorliggend binnengebied niet wenselijk is, blijft behouden. Destijds betrof het een aanvraag voor het verharden van het terrein over een oppervlakte van 140m² en werd niet voldaan aan de maatregelen voor de afvoer van regenwater en vuil water. Nu gaat het om het stallen van wagens op onverhard terrein. Dit is in wezen naar milieuhinder nog ingrijpender en meer hinderlijk dan de vorige aanvraag.

(...)

Algemene Conclusie:

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de planologische bestemming en met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan uit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening niet worden aanvaard”.

3.10. Het besluit van de deputatie van 6 augustus 2009 wordt op 19 april 2010, samen met het voormelde ministerieel besluit van 15 april 2010, aan de verzoeker ter kennis gebracht. Tegen het laatstgenoemde ministerieel

besluit heeft de verzoeker eveneens een beroep tot nietigverklaring ingesteld. Bij arrest nr. 216.084 van 27 oktober 2011 werd dit beroep verworpen op grond van de overweging dat het bestreden ministerieel besluit werd ingetrokken bij besluit van 23 maart 2011 en het beroep derhalve zonder voorwerp was geworden.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. In het verzoekschrift zet de verzoeker met betrekking tot de ontvankelijkheid *ratione temporis* en de ontvankelijkheid *ratione materiae* van het beroep uiteen wat volgt:

“2.2. ONTVANKELIJKHEID RATIONE TEMPORIS

Overeenkomstig artikel 4 van het Procedurereglement van de rechtspleging moet een beroep tot nietigverklaring op straffe van niet-ontvankelijkheid worden ingesteld binnen een termijn van zestig dagen nadat de beslissing een verzoekende partij werd bekendgemaakt of betekend of indien ze noch bekendgemaakt noch betekend werd, de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad.

Volgens artikel 88 van voormeld Procedurereglement gaat de termijn in daags na de betekening van beslissing en wordt de vervalddag in de termijn gerekend. Wanneer die dag evenwel een zaterdag, zondag of een wettelijke feestdag is, wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag.

Het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 06.08.2009 werd de raadsman van verzoekende partij per aangetekend schrijven van 19.04.2010 uitgaande van de Vlaamse Regering houdende onontvankelijkheid van het beroepschrift van verzoekende partij houdende beroep tegen de stilzwijgende beslissing van de Bestendige Deputatie toegestuurd, en werd door de raadsman van verzoekende partij ten vroegste op 20.04.2010 ontvangen.

Het bestreden besluit werd verzoekende partij niet eerder ter kennis gebracht of op enigerlei wijze eerder bekendgemaakt, zoals blijkt uit het in een parallel verzoekschrift bestreden besluit van de Vlaamse Regering dd. 15.04.2010 dat op p. 2, derde paragraaf, laatste zinsnede vermeldt dat ‘voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat de deputatie de beslissing tot op heden niet formeel kenbaar maakte aan de betrokken partijen’.

Bijgevolg neemt de zestig - dagentermijn een aanvang op 21.04.2010 en betreft zaterdag 19.06.2010 de vervalddatum, zodat de termijn -artikel 88 van het Procedurereglement in acht genomen- wordt verplaatst naar maandag 21.06.2010.

Huidige vordering tot nietigverklaring werd bijgevolg manifest tijdig ingesteld.

2.3. ONTVANKELIJKHEID RATIONE MATERIAE

Bij Uw Raad van State kan een beroep tot nietigverklaring worden ingeleid tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling van een

Belgische administratieve overheid, na uitputten van het eventueel openstaande georganiseerd administratief beroep (...).

Onder een uitvoerbare administratieve rechtshandeling dient te worden verstaan ‘een handeling waarbij beoogd wordt rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij beoogd wordt wel zodanige wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten’.

Het voorwerp van huidig verzoek tot nietigverklaring betreft het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincie Antwerpen dd. 06.08.2009 houdende weigering van een vergunning ten behoeve van de heer David VAN BAEL voor het stallen van wagens op een terrein gelegen te 2830 WILLEBROEK, Mechelsesteenweg 350, met als kadastrale omschrijving Afdeling 4, Sectie B, nr. 453G.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in de concrete omstandigheden wel degelijk een uitvoerbare beslissing betreft.

Het besluit van de Vlaamse minister kan immers (...) niet worden geacht devolutieve werking te hebben aangezien het beroep voor de Vlaamse regering slechts werd ingesteld, en overeenkomstig artikel 53, §2, derde lid coördinatiedecreet, slechts kan worden ingesteld, wegens het ontbreken van een beslissing van de Bestendige Deputatie binnen de termijn waarbinnen deze moest plaatshebben.

De beslissing van de Vlaamse regering kan dan ook slechts geacht worden rechtsgevolgen te ressorteren voor zover de beslissing betrekking heeft op het uitblijven van een beslissing van de Bestendige Deputatie.

Wanneer later komt vast te staan dat de Bestendige Deputatie wel een tijdige beslissing heeft genomen (doch deze niet tijdig werd bekendgemaakt) dient, artikel 53, §2, derde lid coördinatiedecreet in acht genomen, te worden geoordeeld dat de Vlaamse regering in voorkomend geval geen bevoegdheid heeft deze tijdige beslissing te hervormen dan wel zich daar enig oordeel over te vormen.

Met betrekking tot de bestreden beslissing was dan ook geen georganiseerd administratief beroep mogelijk.

Eén en ander blijkt uit de bestreden beslissing, aangezien aldaar wordt aangegeven dat ze kan worden aangevochten middels beroep tot schorsing dan wel nietigverklaring voor de Raad van State.

Bijgevolg is het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk naar voorwerp”.

4.2. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij “in hoofdorde” op dat het beroep niet ontvankelijk is “omwille van de devolutieve kracht van het hoger beroep” en “in ondergeschikte orde” “omwille van de laattijdigheid”:

“Toepasselijke regelgeving :

Op 11 augustus 2009 werd door eisende partij beroep aangetekend op grond van art. 53 van het gecoördineerd decreet van 22 oktober 1996

Op dat ogenblik bepaalde art. 192bis van het decreet van 18 mei 1999 immers dat :

‘zolang een gemeente niet voldeed aan de voorwaarden van de eerste paragraaf van dat artikel, de artikelen 106 t/m 126 inzake de procedure niet van toepassing zijn, en dat dergelijke aanvragen nog onder het gecoördineerd decreet vallen.’

In art. 53 van het gecoördineerd decreet was bepaald :

‘De aanvrager kan bij de Vlaamse regering in beroep gaan bij gebreke van een beslissing van de deputatie, na afloop van de termijn waarbinnen deze plaats moest hebben. Dit beroep wordt bij een ter post aangetekende brief gezonden aan de Vlaamse regering, die een afschrift ervan aan het college en de deputatie stuurt binnen 5 dagen na ontvangst.’

In datzelfde artikel is nog bepaald dat :

‘Van de beslissing van de deputatie aan de aanvrager KENNIS WORDT GEGEVEN binnen de 60 of 75 dagen na de datum van afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat.’

In casu werd het beroep bij de deputatie per post aangetekend op 28 mei 2009 (...), en diende de beslissing van de deputatie ter kennis te worden gebracht uiterlijk op 9 augustus 2009.

Eisende partij kon dan ook op 11 augustus 2009 beroep bij de Vlaamse regering aantekenen wegens het uitblijven van een beslissing van verwerende partij.

In hoofdde : onontvankelijkheid van huidig verzoeckschrift omwille van de devolutieve kracht van het hoger beroep

In de eerste plaats wordt hierbij een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen.

Enkel het besluit van de Vlaamse minister d.d. 15 april 2010 is vatbaar voor een annulatieberoep en dit om de volgende redenen:

Het vermelde besluit is een uitvoerbare administratieve rechtshandeling.

Die rechtshandeling is het resultaat van de toepassing van art. 53 van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening.

Het hierin besloten georganiseerd administratief beroep vindt zijn oorsprong in de oorspronkelijke wet van 29 maart 1962, ten aanzien waarvan steeds is aanvaard geweest dat de beroepsinstantie die gevat wordt, niet optreedt als ‘administratief rechtscollege’, doch wel als orgaan van het ‘actief bestuur’ met een bij decreet toegewezen bevoegdheid.

Dit betekent dat de Vlaamse minister over dezelfde bevoegdheden beschikt als het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg; zij behandelt de aanvraag in haar volledigheid en dus zowel ten opzichte van de legaliteitsaspecten als ten opzichte van de opportuniteit. Zij is ook verplicht om uitspraak te doen.

Het administratief beroep heeft, wat men noemt, een devolutief karakter. Dit betekent dat het eerste bestreden besluit in de plaats komt van het tweede bestreden besluit. Het besluit van verwerende partij wordt met andere woorden geacht niet meer te bestaan. Door de uitspraak van de Vlaamse minister verliest het zijn materiële rechtskracht en wordt het onwerkzaam.

Beslissingen waartegen nog een georganiseerd administratief beroep openstaat, zijn om die reden ook niet vatbaar voor vernietiging. Enkel de in laatste aanleg getroffen beslissing is een voor vernietiging vatbare administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 14, § 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

In voorliggend geval, is dat dus de beslissing van de Vlaamse minister.

Bijgevolg is de vordering onontvankelijk ten aanzien van verwerende partij.

Uit het verslag van de auditeur d.d. 11 mei 2010, blijkt dat deze redenering nog steeds wordt aangenomen (...):

‘Beslissingen waartegen een georganiseerd administratief beroep openstaat, zijn niet vatbaar voor vernietiging. Bovendien treedt, ingevolge de devolutieve werking van dit administratief beroep, dat verzoekende partij ook daadwerkelijk heeft ingesteld, het besluit dat in beroep zal worden genomen in de plaats van dat van de deputatie.’

In ondergeschikte orde : onontvankelijkheid van huidig verzoekschrift omwille van de laattijdigheid

Voor zover uw Raad van oordeel mocht zijn dat de door eisende partij geciteerde rechtspraak correct is en dat tegen de niet betekende beslissing van 6 augustus 2009 geen beroep meer openstond bij de Vlaamse regering, dan nog dient de vordering onontvankelijk verklaard te worden.

Overeenkomstig art. 4 van het Procedurereglement van uw Raad moet - binnen de 60 dagen nadat de beslissing werd bekendgemaakt OF de dag waarop verzoekende partij er kennis heeft van gekregen - een verzoekschrift worden ingediend bij uw Raad.

In casu heeft eisende partij minstens sinds het ontvangen van de beslissing van de Vlaamse regering d.d. 20 april 2010 kennis van de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen, en diende het verzoekschrift uiterlijk op 21 juni 2010 te worden ingediend.

Dit wordt overigens ook niet ontkend door eisende partij.

Het verzoekschrift werd wel gedagtekend op 21 juni 2010, doch uit de stempel blijkt dat de griffie van de Raad van State dit pas ontving op 23 juni 2010. (...)

Verwerende partij maakt dan ook alle voorbehoud, en dient ervan uit te gaan dat het verzoekschrift de dag ervoor bij de post ter betekening werd aangeboden, nl. op dinsdag 22 juni 2010.

Bijgevolg is het verzoekschrift laattijdig ingediend”.

4.3. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker op deze excepties als volgt:

“2.2.2. ONTVANKELIJKHEID RATIONE TEMPORIS

1.- De verwerende partij voert geheel ten onrechte aan dat de bestreden beslissing, waarvan zij niet betwist dat deze verzoekende partij niet eerder dan per schrijven van 19.04.2010 kan hebben bereikt en verzoekende partij deze aldus niet eerder dan 20.04.2010 kan hebben ontvangen, niet tijdig zou hebben ingediend (sic), om reden dat ‘uit de stempel blijkt dat de griffie van de Raad van State dit pas ontving op 23 juni 2010’. Verwerende partij

erkent evenwel dat 21.06.2010 de uiterlijke datum voor toezending van het verzoekschrift betreft.

2.- Overeenkomstig artikel 4 van het Procedurereglement van de rechtspleging moet een beroep tot nietigverklaring op straffe van niet-ontvankelijkheid worden ingesteld binnen een termijn van zestig dagen nadat de beslissing een verzoekende partij werd bekendgemaakt of betekend of indien ze noch bekendgemaakt noch betekend werd, de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad.

Volgens artikel 88 van voormeld Procedurereglement gaat de termijn in daags na de betekening van beslissing en wordt de vervalddag in de termijn gerekend. Wanneer die dag evenwel een zaterdag, zondag of een wettelijke feestdag is, wordt de vervalddag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag.

Het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 06.08.2009 werd de raadsman van verzoekende partij per aangetekend schrijven van 19.04.2010 uitgaande van de Vlaamse Regering houdende onontvankelijkheid van het beroepschrift van verzoekende partij houdende beroep tegen de stilzwijgende beslissing van de Bestendige Deputatie toegestuurd, en werd door de raadsman van verzoekende partij ten vroegste op 20.04.2010 ontvangen.

Het bestreden besluit werd verzoekende partij niet eerder ter kennis gebracht of op enigerlei wijze eerder bekendgemaakt, zoals blijkt uit het in een parallel verzoekschrift bestreden besluit van de Vlaamse Regering dd. 15.04.2010 dat op p. 2, derde paragraaf, laatste zinsnede vermeldt dat 'voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat de deputatie de beslissing tot op heden niet formeel kenbaar maakte aan de betrokken partijen'.

Bijgevolg neemt de zestigdagentermijn een aanvang op 21.04.2010 en betreft zaterdag 19.06.2010 de vervalddatum, zodat de termijn -artikel 88 van het Procedurereglement in acht genomen- wordt verplaatst naar maandag 21.06.2010.

3.- Overeenkomstig artikel 84, §1, voorlaatste lid van het Procedure-reglement heeft de datum van het postmerk bewijskracht voor de verzending van processtukken naar Uw Raad.

In casu betreft de datum van het postmerk 21.06.2010, zoals wordt bijgevoegd (...).

Het verzoekschrift tot nietigverklaring werd bijgevolg tijdig ingediend.

2.2.1. ONTVANKELIJK RATIONE MATERIAE

1.- Volgens verwerende partij leidt het instellen van een hoger beroep bij de Vlaamse Regering op 11.08.2009 tegen de beslissing tot stilzitten van de Deputatie -terwijl binnen de decretaal voorziene termijn toch een beslissing werd genomen door de Deputatie maar deze na de decretaal voorziene termijn ter kennis van verzoekende partij werd gegeven- tot onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot nietigverklaring wegens de devolutieve kracht van het hoger beroep, klaarblijkelijk ongeacht het gegeven dat het bestreden beroep wegens onontvankelijkheid werd verworpen om reden dat 'aangezien de bestendige deputatie reeds een beslissing had genomen over het bij haar ingestelde beroep, er krachtens voormelde bepaling van artikel 53, §2, derde lid, van hetzelfde decreet, voor de aanvrager geen mogelijkheid tot hoger beroep bij de Vlaamse regering meer openstond.'

2.- Bij Uw Raad van State kan een beroep tot nietigverklaring worden ingeleid tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling van een Belgische administratieve overheid, na uitputten van het eventueel openstaande georganiseerd administratief beroep (...).

Onder een uitvoerbare administratieve rechtshandeling dient te worden verstaan 'een handeling waarbij beoogd wordt rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij beoogd wordt wel zodanige wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten'.

Het voorwerp van huidig verzoek tot nietigverklaring betreft het besluit van de Bestendige Deputatie van de Provincie Antwerpen dd. 06.08.2009 houdende weigering van een vergunning ten behoeve van de heer David VAN BAEL voor het stallen van wagens op een terrein gelegen te 2830 WILLEBROEK, Mechelsesteenweg 350, met als kadastrale omschrijving Afdeling 4, Sectie B, nr. 453G.

Er dient in de concrete omstandigheden te worden geoordeeld dat de bestreden beslissing weldegelijk een uitvoerbare beslissing betreft in de zin van voorgaande omschrijving en tevens de enige uitvoerbare beslissing in tweede aanleg betreft.

Het besluit van de Vlaamse minister kan immers (...) niet worden geacht devolutieve werking te hebben aangezien het beroep voor de Vlaamse regering slechts werd ingesteld, en overeenkomstig artikel 53, §2, derde lid coördinatiedecreet, slechts kan worden ingesteld, wegens het ontbreken van een beslissing van de Bestendige Deputatie binnen de termijn waarbinnen deze moest plaatshebben.

De beslissing van de Vlaamse regering kan dan ook slechts geacht worden rechtsgevolgen te ressorteren voor zover de beslissing betrekking heeft op het uitblijven van een beslissing van de Bestendige Deputatie, en aldus niet voorzover binnen de decretale termijn wel een beslissing werd genomen, maar deze niet tijdig ter kennis werd gebracht.

Wanneer later komt vast te staan dat de Bestendige Deputatie wel een tijdige beslissing heeft genomen (doch deze niet tijdig werd bekendgemaakt) zoals in casu dient, artikel 53, §2, derde lid coördinatiedecreet in acht genomen, te worden geoordeeld dat de Vlaamse regering in voorkomend geval geen bevoegdheid heeft deze tijdige beslissing te hervormen dan wel zich daar enig oordeel over te vormen, zoals de Vlaamse Regering overigens besliste.

De mogelijkheid beroep in te stellen bij de Vlaamse regering gold bijgevolg slechts voor zover de beslissing niet binnen de voorziene tijd werd genomen, terwijl de termijnen van kennisgeving aan de aanvrager van de beslissing niet op straffe van verval zijn voorgeschreven, zodat de aanvrager -die in de gegeven omstandigheden niet kon weten dat een beslissing genomen was- toch geen mogelijkheid werd gelaten beroep aan te tekenen bij de Vlaamse regering.

In vergelijkbare omstandigheden oordeelde Uw Raad in het kader van een schorsingsarrest dan ook dat in de gegeven omstandigheden de Vlaamse regering tot onontvankelijkheid van het beroep dient te besluiten (...):

(...)

Met betrekking tot de bestreden beslissing was dan ook geen georganiseerd administratief beroep mogelijk.

Eén en ander blijkt uit de bestreden beslissing, aangezien aldaar wordt aangegeven dat ze kan worden aangevochten middels beroep tot schorsing dan wel nietigverklaring voor de Raad van State, zodat alvast blijkt dat verwerende partij toen de beslissing werd opgesteld alleszins van oordeel was dat de door haar genomen beslissing een uitvoerbare administratieve rechtshandeling betreft, die perfect voor Uw Raad kan worden aangevochten.

Bijgevolg is het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk naar voorwerp.

3.- Indien Uw Raad zou oordelen dat huidige vordering onontvankelijk is naar voorwerp omdat door verzoekende partij beroep werd ingesteld tegen de beslissing van de Vlaamse Regering en deze beslissing ingevolge de devolutieve kracht van het hoger beroep een uitvoerbare beslissing zou betreffen quod certe non, dient Uw Raad minstens te oordelen dat het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing van de Vlaamse Regering van 15.02.2010 houdende het onontvankelijk verklaren van het beroep van verzoekende partij in de parallelle zaak bij Uw Raad gekend onder het nummer 196.854/X-14579 ontvankelijk naar voorwerp dient te worden verklaard, gelet Uw Raad zich in een andersluidend geval schuldig zou maken aan het algemene rechtsbeginsel van verbod van rechtsweigeren”.

In zoverre de onontvankelijkheid van het beroep wordt opgeworpen “omwille van de devolutieve kracht van het hoger beroep”.

4.4. Artikel 53, §2, vierde en zesde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt:

“De aanvrager kan bij de Vlaamse regering in beroep gaan bij gebreke van een beslissing van de bestendige deputatie, na afloop van de termijn waarbinnen deze plaats moest hebben. Dit beroep wordt bij een ter post aangetekende brief gezonden aan de Vlaamse regering, die een afschrift ervan aan het college en de bestendige deputatie stuurt binnen vijf dagen na ontvangst

(...)

Van de beslissing van de Vlaamse regering wordt aan de partijen kennis gegeven binnen zestig dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat. Ingeval de partijen worden gehoord, wordt de termijn met vijftien dagen verlengd. Bij gebreke kan de aanvrager de zaak bij aangetekende brief aan de Vlaamse regering rappelleren”.

De door de voormelde bepaling vastgestelde termijnen zijn geen vervaltermijnen, maar termijnen van orde.

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de deputatie van de provincieraad van Antwerpen bij een besluit van 6 augustus 2009 het beroep van de verzoeker niet heeft ingewilligd en dat de verzoeker op 11 augustus 2009 met toepassing van artikel 53, § 2, vierde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, administratief beroep heeft ingesteld bij de Vlaamse regering.

Aangezien de deputatie aldus reeds een beslissing had genomen over het bij haar ingestelde beroep, stond er krachtens de voormelde bepaling van artikel 53, § 2, vierde lid van het voormelde decreet, voor de aanvrager geen mogelijkheid tot hoger beroep bij de Vlaamse regering meer open.

De omstandigheid dat deze beslissing de aanvrager nog niet ter kennis was gebracht op het ogenblik van het instellen van het beroep, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Een gebrek in de kennisgeving of het niet ter kennis brengen van een besluit tast de rechtsgeldigheid ervan niet aan. De voormelde bepaling van artikel 53, § 2, vierde lid is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dit blijkt overigens ook uit de toelichting verstrekt door de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement op 25 april 2000: “Een geweigerde bouwvergunning die nadien opnieuw wordt geweigerd door de Bestendige Deputatie, kan niet meer ter goedkeuring aan de minister worden voorgelegd. Anders gesteld: tweemaal neen is definitief neen” (Hand. Vl. Parl., Plenaire vergadering, nr. 54, 25 april 2000, p. 20).

De exceptie wordt verworpen.

In zoverre de onontvankelijkheid van het beroep wordt opgeworpen “wegens laattijdigheid”.

4.5. De verwerende partij maakt voorbehoud bij de tijdigheid van het annulatieberoep omdat het verzoekschrift werd gedagtekend op 21 juni 2010, doch pas door de Raad van State werd ontvangen op 23 juni 2010.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring met een op 21 juni 2010 ter post aangetekende brief en derhalve tijdig aan de Raad van State werd verzonden.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 53 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, alsook het hoorrecht,

“DOORDAT de bestreden beslissing de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning van verzoekende partij voor het stallen van wagens op een terrein gelegen te 2830 WILLEBROEK, Mechelsesteenweg 350, met als kadastrale omschrijving Afdeling 4, Sectie B, nr. 453G, weigert, op grond van gegevens met betrekking tot een milieuvergunningsaanvraag daterend van 31.10.2006, voor een inrichting voor de aankoop & verkoop van tweedehandswagens op voormeld perceel voor het stallen van rijklare wagens en wrakken en het onderhoud ervan;

EN DOORDAT de bestreden beslissing stelt dat het op basis van een voorgaande aanvraag tot verharden van voormeld perceel alsook voormelde milieuvergunningsaanvraag onwaarschijnlijk is dat slechts rijklare voertuigen op het perceel zullen worden gestald en niets verzoekende partij ervan belet om later alsnog autowrakken op het perceel te stallen;

EN DOORDAT de bestreden beslissing vermeldt dat het ‘argument’ dat geen onderhoudswerken zullen plaatsvinden op het terrein, als weinig waarschijnlijk moet worden aanschouwd gelet uit ‘nazicht’ op internet is gebleken dat op heden door verzoekende partij reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan;

EN DOORDAT de bestreden beslissing op grond van de voorgaande aanvraag tot het verharden van voormeld perceel zonder motivering stelt dat het stallen van niet rijklare wagens op onverhard perceel naar milieuhinder nog ingrijpender en meer hinderlijk dan de vorige aanvraag zou zijn en dit klaarblijkelijk het enige weigeringsmotief vormt;

EN DOORDAT verwerende partij geen enkel werkelijk bewijs kan voorleggen betreffende zogenaamde ‘huidige activiteiten’ op het terrein waardoor het stallen van rijklare wagens onwaarschijnlijk kan worden geacht;

EN DOORDAT verwerende partij door zowel het weigeren van een vergunning van het verharden van een terrein als het weigeren van een

vergunning voor het stallen van rijklare wagens verzoekende partij elke mogelijkheid tot economische benutting van het terrein ontnemt zonder de belangen van verzoekende partij ook maar enigszins in haar motivering te betrekken;

TERWIJL de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag expliciet betrekking heeft op het stallen van rijklare wagens waaraan geen onderhouds- noch reinigingswerken dienen te worden verricht en dit als dusdanig in de vergunningsaanvraag werd geëxpliciteerd en aannemelijk gemaakt;

EN TERWIJL de in artikel 53 DROG vervatte verplichting tot uitdrukkelijke motivering, voorschrijft dat het vergunningsbesluit de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn, d.w.z. de bestreden beslissing kunnen dragen;

EN TERWIJL de materiële motiveringsplicht het bestaan van deugdelijke motieven vereist en inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat een vergunningsbeslissing zorgvuldig wordt voorbereid en de in het spel zijnde belangen zorgvuldig worden afgewogen (...);

EN TERWIJL het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat een overheid in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

EN TERWIJL het evenredigheidsbeginsel veronderstelt dat er een evenredige verhouding bestaat tussen het algemeen belang i.c. de goede ruimtelijke ordening en het private belang en de door de overheid gemaakte keuze geen kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang voor gevolg mag hebben;

EN TERWIJL verwerende partij de verplichting had het onderzoek en de beoordeling naar de vergunningsaanvraag te beperken tot het voorwerp van de vergunningsaanvraag en de vergunning niet vermocht te weigeren op grond van gegevens die geen betrekking hebben op het voorwerp van de vergunningsaanvraag;

EN TERWIJL de bewering dat het stallen van (niet) rijklare wagens op een onverhard terrein nog ingrijpender en hinderlijker zou zijn dan het verharden van het terrein moest worden voorafgegaan van enig onderzoek en het zonder onderzoek geen motief voor weigering van een vergunning kan vormen;

EN TERWIJL verwerende partij in haar motivering tevens de belangen van verzoekende partij in haar onderzoek en motivering had dienen te betrekken;

ZODAT de bepalingen opgeworpen ter hoogte van het middel geschonden zijn.

Toelichting bij het middel

1.- De bestreden beslissing weigert de vergunningsaanvraag op grond van volgende motieven:

‘Uit de documenten blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 31 oktober 2006 kennis heeft genomen van de meldingsplicht in het kader van het toevoegen van het perceel

voor het opslaan van voertuigen. Uit het document blijkt dat er wel degelijk werd aangevraagd om 25 wagens te stallen, 2 wagens per dag te wassen en 10 wrakken te kunnen stallen. Het stallen van al deze voertuigen neemt een aanzienlijke oppervlakte in beslag en heeft ook een ruimtelijke impact op zowel de nabije als ruimere omgeving.

De beroeper argument dat het alleen om rijklare voertuigen zal gaan en geen wrakken. Gelet op de voorgaande aanvraag en documenten is dit echter onwaarschijnlijk. Niets belet de beroeper ervan, om alsnog autowrakken te stallen op het terrein zodra hij de stedenbouwkundige vergunning bekomt.

De aanvraag bevat, in tegenstelling tot een vorige aanvraag, niet het aanleggen van een verharding waarop de voertuigen worden gestald. Door het college van burgemeester en schepenen wordt terecht aangehaald dat de huidige activiteiten op het terrein, waaronder onderhoud van wagens en stallen van wrakken, het terrein op termijn zal vervuilen.

Het standpunt van de gemeente wordt bijgetreden dat, in een binnengebied met als hoofdfunctie wonen, de activiteiten, gevraagd in kader van de meldingsplicht, ruimtelijk niet aanvaardbaar zijn.

Het argument dat er geen onderhoudswerken aan auto's plaatsvinden, wordt niet als aannemelijk beschouwd gelet op het feit dat thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan. Nazicht op Internet bevestigt deze vermoedens. Deze aanvraag en de huidige activiteiten op het terrein vallen onder de noemer garages voor verkoop en onderhoud en men dient derhalve ook alle maatregelen te nemen om milieuhinder te vermijden.

Het standpunt ingenomen in een reeds eerder beroepsdossier dat het stallen van wagens in het voorliggend binnengebied niet wenselijk is, blijft behouden. Destijds betrof het een aanvraag voor het verharderen van het terrein over een oppervlakte van 140m² en werd niet voldaan aan de maatregelen voor de afvoer van regenwater en vuil water. Nu gaat het om het stallen van wagens op onverhard terrein. Dit is in wezen naar milieuhinder nog ingrijpender en meer hinderlijk dan de vorige aanvraag.

Uit de beschreven motivering blijkt onmiskenbaar dat verwerende partij niet het werkelijke voorwerp van de vergunningsaanvraag, m.n. het stallen van rijklare wagens, beoordeelt, maar ervan uitgaat dat de vergunningsaanvraag tevens het stallen van wrakken en het verrichten van onderhoudswerken op het voorliggende perceel betreft.

2.- De nota bij de vergunningsaanvraag, alsook het door verzoekende partij ingediende verzoekschrift laten er evenwel geen twijfel over bestaan dat de vergunningsaanvraag SLECHTS het stallen van rijklare voertuigen betreft (...).

Zulks wordt als dusdanig in de bestreden beslissing erkend, die voor wat betreft de argumentatie van de beroeper stelt dat 'de aanvraag slaat enkel op het stallen van rijklare voertuigen. Er worden geen andere activiteiten uitgevoerd zoals het onderhoud en het wassen van wagens.'

3.- Verzoekende partij verklaart het voorwerp van de vergunningsaanvraag nader aan de hand van volgende gegevens (...):

- elk voertuig gaat naar erkende garages voor onderhoud, hetgeen kan geverifieerd worden op basis van beschikbare facturen;
- in verband met een foto die in voorgaande procedure werd aangegrepen om te stellen dat ook onderhoud wordt uitgevoerd op het perceel, wordt verklaard dat dit voertuig reeds 2 maanden in stock stond, waardoor de motorkap moest worden geopend om de batterij met een booster te kunnen starten. Er werden verder aan dit voertuig GEEN werkzaamheden van welke aard ook uitgevoerd. De rookontwikkeling, zichtbaar is op de kwestieuze foto, werd veroorzaakt door het moeilijk starten van de wagen na 2 maanden te hebben stilgestaan;
- een bufferzone van 3m afstand van de scheiding wordt voorzien, als weergegeven op het bijgevoegde plan en over heel de lengte van het perceel zullen dennenbomen geplant worden (zie rode stippen op het inplantingplan);
- verzoekende partij staat open voor ELK voorstel inzake beplantingen in de bufferzone;
- met betrekking tot de benutting van het perceel wordt aangegeven dat de verkoop van wagens voor 95% via het internet verloopt, zodat perfect op voorhand kan worden gepland wie voor welk voertuig, rond welk tijdstip, ter plaatse komt, zodat het betreffende voertuig naar de reeds in gebruik zijnde koer, alwaar de verkoopsruimte zich bevindt (niet perceel 453G), kan worden gereden;
- een mogelijke vervuiling voor de onverharde grond nagenoeg onmogelijk is, aangezien geen enkel voertuig ter plaatse wordt gereinigd of onderhoudswerken van welke aard dan ook worden uitgevoerd;
- mogelijke overlast van leveranciers en klanten die wagens komen opladen met de aanhangwagens zal eerder uitzonderlijk zijn aangezien de koer voldoende ruimte voorziet voor leveranciers alsook voor alle kleine dépanneurs met aanhangwagens.

4.- Daar komt nog bij dat verzoekende partij op 23.03.2009 tevens een melding had gedaan bij de gemeente Willebroek om op het betreffende perceel max. 25 rijklare voertuigen overeenkomstig rubriek 15.1.1 te stallen (...) (en aldus niet bijkomend 2 wagens te wassen per dag en het stallen van wrakken), hetgeen verwerende partij niet in haar beoordeling opneemt.

5.- Evenmin staft verwerende partij haar beweringen alwaar zij stelt dat op het betreffende perceel ten tijde van de vergunningsaanvraag wagens zouden worden onderhouden en wrakken worden gestald.

6.- Het gegeven dat de site van verzoekende partij tevens vermeldt dat de wagens die D&K Motors inkoopt, een volledige poetsbeurt krijgen en worden behandeld met beschermende middelen, kan niet uitwijzen dat het perceel, voorwerp van de aanvraag, tevens zal worden aangewend om de wagens te onderhouden, gelet de omstandigheid dat verzoekende partij nog eigenaar is van een ander perceel en zij de wagens voor onderhoud naar erkende garages stuurt. Het spreekt voor zich dat de site commerciële informatie weergeeft en verzoekende partij het recht heeft de gang van zaken als dusdanig voor te stellen, zonder dat verwerende partij daar in het kader van voorliggende vergunningsaanvraag haar oordeel op kan baseren.

Verwerende partij gaat er aldus desondanks van uit dat het voorwerp van de vergunning op het betreffende perceel tevens het stallen van wrakken en het uitvoeren van reinigingswerken moet betreffen en besluit vervolgens dat de vergunningsaanvraag moet worden geweigerd omwille van de milieuhinder die het stallen van niet rijklare voertuigen zal teweegbrengen.

7.- In het beroepschrift verduidelijkt verzoekende partij echter daarenboven dat het stallen van rijklare voertuigen géén milieuhinder zal teweegbrengen:

- Volgens het VLAREM is voor het stallen van rijklare motorvoertuigen in tegenstelling tot geaccidenteerde en niet rijklare voertuigen geen vloestofdichte vloer voorgeschreven, het grond- noch het oppervlaktewater kunnen namelijk verontreinigd worden;
- Dergelijk stallen wordt trouwens door de OVAM ook niet aanzien als een risico-activiteit.

Verwerende partij dient verzoekende partij niet van antwoord, maar gaat er, zoals gezegd, klaarblijkelijk zondermeer van uit dat het stallen van niet rijklare voertuigen een nog grotere impact op het milieu zal hebben dan de eerdere aanvraag van verzoekende partij tot het verharden van het terrein.

8.- De vergunningsaanvraag wordt derhalve geweigerd op grond van motieven die met het voorwerp van de aanvraag niets van doen hebben.

De bestreden beslissing wordt derhalve niet geschraagd door deugdelijke motieven die de beslissing in rechte kunnen verantwoorden.

Een beslissing die op onbestaande of niet afdoende bewezen feiten steunt, is niet in rechte te verantwoorden (...);

9.- Het is verwerende partij niet toegelaten een vergunningsaanvraag te weigeren omdat zij niet gelooft dat verzoekende partij zich niet aan het voorwerp van de vergunning zal houden.

Een dergelijke preventieve - en in het concreet geval bijzonder misplaatste - aanpak doet afbreuk aan het opzet van het handhavingsbeleid.

Het is geenszins zo dat indien verzoekende partij de vergunning tot het stallen van rijklare wagens was verleend, zij om het even welke voertuigen op haar perceel zou kunnen stallen, doch zou het stallen van andere dan rijklare voertuigen verzoekende partij blootstellen aan strafsancties als vermeld onder 6.1.1. en 6.1.41 VCRO.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing geflankeerd door motieven die in feite noch in rechte juist en pertinent zijn, zodat artikel 53 DROG, alsook wegens een klaarblijkelijk gebrek aan deugdelijke motieven, de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

10.- Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat een vergunningsbeslissing zorgvuldig wordt voorbereid en de in het spel zijnde belangen zorgvuldig worden afgewogen (...).

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat een overheid in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het evenredigheidsbeginsel veronderstelt dat er een evenredige verhouding bestaat tussen het algemeen belang i.c. de goede ruimtelijke ordening en het private belang en de door de overheid gemaakte keuze geen kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang voor gevolg mag hebben;

11.- Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij de vorige aanvraag van verzoekende partij tot het verharden van het terrein heeft geweigerd en tevens moet hebben beseft dat de voorliggende vergunningsaanvraag tot het stallen van rijklare wagens voor verzoekende partij de enige nog resterende mogelijkheid was om het door hem aangekochte perceel nog in functie van zijn zelfstandigenactiviteit te benutten.

In de nota die de aanvraag begeleidt, wordt tevens aangegeven dat verzoekende partij zich alle voorwaarden inzake beplanting wenst te zien opleggen, zolang dat voor gevolg kan hebben dat een vergunning wordt verleend.

Verwerende partij beantwoordt het laatste verzoek tot benutting van het perceel van verwerende partij evenwel door te stellen dat het stallen van niet-rijklare voertuigen onaanvaardbare milieuhinder zal veroorzaken(!).

Verwerende partij staaft haar bewering dat het stallen van niet rijklare wagens op een onverhard terrein nog ingrijpender en hinderlijker zou zijn dan het verharden van het terrein, niet. Milieuhinder vormt nochtans het enige gegeven dat als hinderaspect in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Dergelijk weigeringsmotief kan in het kader van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning niet weerhouden worden nu Uw Raad van State alvast een zeer strikt onderscheid tussen de stedenbouwkundige beoordeling en de hinderaspecten die zouden kunnen voortvloeien uit de exploitatie van een inrichting maakt. Dit laatste moet volgens Uw rechtspraak niet worden beoordeeld in het kader van de stedenbouwkundige vergunning: 'dat de vergunningverlenende overheid op het eerste gezicht terecht heeft kunnen oordelen dat het beheersen van de door de verzoekende partijen aangevoerde hinderaspecten die eventueel zouden kunnen voortvloeien uit de exploitatie van het betrokken jeugd ontmoetingscentrum en die niet ipso facto voortvloeien uit de bouw ervan, dient te worden geregeld met toepassing van de daartoe geëigende regelgeving, die specifiek tot doel heeft ervoor te zorgen dat deze vormen van hinder de grenzen van het aanvaardbare niet overschrijden' (...).

Verwerende partij schijnt overigens zelfs niet te beweren dat het stallen van rijklare voertuigen onaanvaardbare milieuhinder teweeg zou brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de impact op het milieu van de vergunningsaanvraag, voor zover het een weigeringsmotief kan vormen, wordt voorafgegaan van een gedegen onderzoek.

Het bestaan van een dergelijk onderzoek kan minstens niet uit de bestreden beslissing blijken, zodat de 53 DROG en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

11.- Uit de bestreden beslissing kan bovendien niet blijken dat verwerende partij op enigerlei wijze rekening heeft willen houden met de argumenten van verzoekende partij, aangezien de uiteenzetting van verzoekende partij betreffende het voorwerp van de aanvraag, de beperking van zichthinder, het inbouwen van een bufferzone, alsook het niet bestaan van milieuhinder, niet in de motivering wordt betrokken.

Gelet het werkelijke voorwerp van de aanvraag, is verzoekende partij dan ook van mening dat de bestreden beslissing het algemeen belang niet dient en dat hoe dan ook, gelet het feit dat verwerende partij geen enkel

argument aanreikt dat het stallen van rijklare wagens op het betreffende perceel ruimtelijk onaanvaardbaar zou zijn, een discrepantie is ontstaan tussen het belang dat de bestreden beslissing vertegenwoordigt, en het belang van verzoekende partij bij de aanvraag, m.n. de mogelijkheid tot uitbreiding van diens zaak en benutting van het met het oog daarop aangekochte perceel, zodat naast artikel 53 DROG, op dit punt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden geschonden.

Het middel is in zijn geheel gegrond”.

5.2. In de memorie van antwoord repliceert de verwerende partij:

“Verweer

Hoewel op de eerste plaats de bouwaanvrager de constructie kwalificeert waarvoor hij vergunning aanvraagt, komt het nadien de vergunningverlenende overheid toe uit te maken welk het werkelijke gebruik is waartoe de bouwwerken bestemd zijn en mede daarop steunende, de bouwaanvraag zowel in feite als in rechte op haar toelaatbaarheid uit stedenbouwkundig en planologisch oogpunt te toetsen.

1.

Op grond van deze vaste rechtspraak van de Raad van State kan eisende partij dan ook onderzoeken of de door de aanvrager gekwalificeerde aanvraag (in casu het stallen van rijklare voertuigen (...)) ook overeenstemt met de werkelijke bedoeling van de aanvraag (in casu het stallen van wrakken en/of onderhoud aan auto's).

In de bestreden beslissing wordt dan ook op basis van verschillende feitelijke gegevens geoordeeld dat de aanvraag :

‘in strijd is met de goede ruimtelijke ordening en vanuit dat oogpunt niet kan worden aanvaard.’

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing verwezen naar stukken die verduidelijken welke de functie van het terrein is, dat de aanvrager op het oog heeft (...) :

‘Uit de documenten blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 31 oktober 2006 kennis heeft genomen van de meldingsplicht in het kader van het toevoegen van het perceel voor het opslaan van voertuigen. Uit het document blijkt dat er wel degelijk werd aangevraagd om 25 wagens te stallen, 2 wagens per dag te wassen en 10 wrakken te kunnen stallen. Het stallen van al deze voertuigen neemt een aanzienlijke oppervlakte in beslag en heeft ook een ruimtelijke impact op zowel de nabije als ruimere omgeving.’

Uit deze milieumelding kan overduidelijk worden afgeleid dat het geenszins de werkelijke bedoeling is om enkel rijklare voertuigen te stallen. Eisende partij wil eveneens 10 autowrakken stallen én 2 wagens per dag wassen wat ontegensprekelijk een invloed zal hebben op de omgeving en het milieu (...)

De bestreden beslissing motiveert immers verder, opnieuw op basis van bestaande stukken op het internet (...) :

‘Het argument dat er geen onderhoudswerken aan auto’s plaatsvinden, wordt niet als aannemelijk beschouwd gelet op het feit dat thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan. Nazicht op Internet bevestigt deze vermoedens. Deze aanvraag en de huidige activiteiten op het terrein vallen onder de noemer garages voor verkoop en onderhoud, en men dient derhalve ook alle maatregelen te nemen om milieuhinder te vermijden.’

2.

Vervolgens gaat de bestreden beslissing verder in op de ruimtelijke eisen die aan dergelijke aanvragen moeten worden gesteld (...) :

‘De aanvraag bevat, in tegenstelling tot een vorige aanvraag, niet het aanleggen van een verharding waarop de voertuigen worden gestald. Door het college van burgemeester en schepenen wordt terecht aangehaald dat de huidige activiteiten op het terrein, waaronder onderhoud van wagens en het stallen van wrakken, het terrein op termijn zal vervuilen.

Het standpunt van de gemeente wordt bijgetreden dat, in een binnengebied met als hoofdfunctie wonen, de activiteiten, gevraagd in kader van de meldingsplicht ruimtelijk niet aanvaardbaar zijn.

Het standpunt ingenomen in een reeds eerder beroepsdossier dat het stallen van de wagens in het voorliggend binnengebied niet wenselijk is, blijft behouden. Destijds betrof het een aanvraag voor het verharden van het terrein over een oppervlakte van 140m² en werd niet voldaan aan de maatregelen voor de afvoer van regenwater en vuil water. Nu gaat het om het stallen van wagens op onverhard terrein. Dit is in wezen naar milieuhinder nog ingrijpender en meer hinderlijk dan de vorige aanvraag.’

Nu werd aangetoond dat de aanvraag in werkelijkheid niet enkel het stallen van rijklare voertuigen als voorwerp heeft, blijken de VLAREM-normen van toepassing op de aanvraag. Voor geaccidenteerde en niet rijklare voertuigen wordt immers een vloeistofdichte vloer voorgeschreven.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht verwezen naar een vorige weigeringsbeslissing waarin een verharding werd voorzien, wat in onderhavige aanvraag niet het geval is.

Bijgevolg kan vergunning dan ook niet worden verleend.

Conclusie is dan ook dat verweren(de) partij op grond van een weloverwogen en onderbouwde beslissing heeft geoordeeld dat de aanvraag niet kan worden toegestaan.

Opmerking :

Door eisende partij wordt rechtspraak aangehaald waaruit afgeleid zou moeten worden dat het niet tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid zou behoren om, in het kader van een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, rekening te houden met milieu-aspecten.

Op basis van de inmiddels van toepassing zijnde Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, blijkt dit standpunt achterhaald te zijn.

Art. 4.3.1 § 2 VCRO bepaalt immers dat vergunning o.a. kan worden geweigerd wegens ‘functionele inpasbaarheid’ en ‘hinderaspecten’.

Verwerende partij erkent dat er in het verleden discussie bestond over de vraag of de vergunningverlenende overheid rekening mocht houden met

milieuhinder, doch inmiddels blijkt uit het vermelde artikel dat verwerende partij rekening mag houden met elementen die verder reiken dan het louter ‘stedenbouwkundige’, maar die integendeel betrekking hebben op de mogelijke beïnvloeding van de leefbaarheid van de omgeving”.

5.3. In de memorie van wederantwoord dupliceert de verzoeker:

“1.- De bestreden beslissing weigert de vergunningsaanvraag op grond van volgende motieven:

‘Uit de documenten blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 31 oktober 2006 kennis heeft genomen van de meldingsplicht in het kader van het toevoegen van het perceel voor het opslaan van voertuigen. Uit het document blijkt dat er wel degelijk werd gevraagd om 25 wagens te stallen, 2 wagens per dag te wassen en 10 wrakken te kunnen stallen. Het stallen van al deze voertuigen neemt een aanzienlijke oppervlakte in beslag en heeft ook een ruimtelijke impact op zowel de nabije als ruimere omgeving.

De beroeper argument dat het alleen om rijklare voertuigen zal gaan en geen wrakken. Gelet op de voorgaande aanvraag en documenten is dit echter onwaarschijnlijk. Niets belet de beroeper ervan, om alsnog autowrakken te stallen op het terrein zodra hij de stedenbouwkundige vergunning bekommt.

De aanvraag bevat, in tegenstelling tot een vorige aanvraag, niet het aanleggen van een verharding waarop de voertuigen worden gestald. Door het college van burgemeester en schepenen wordt terecht aangehaald dat de huidige activiteiten op het terrein, waaronder onderhoud van wagens en stallen van wrakken, het terrein op termijn zal vervuilen.

Het standpunt van de gemeente wordt bijgetreden dat, in een binnengebied met als hoofdfunctie wonen, de activiteiten, gevraagd in kader van de meldingsplicht, ruimtelijk niet aanvaardbaar zijn.

Het argument dat er geen onderhoudswerken aan auto’s plaatsvinden, wordt niet als aannemelijk beschouwd gelet op het feit dat thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan. Nazicht op Internet bevestigt deze vermoedens. Deze aanvraag en de huidige activiteiten op het terrein vallen onder de noemer garages voor verkoop en onderhoud en men dient derhalve ook alle maatregelen te nemen om milieuhinder te vermijden.

Het standpunt ingenomen in een reeds eerder beroepsdossier dat het stallen van wagens in het voorliggend binnengebied niet wenselijk is, blijft behouden. Destijds betrof het een aanvraag voor het verharderen van het terrein over een oppervlakte van 140m² en werd niet voldaan aan de maatregelen voor de afvoer van regenwater en vuil water. Nu gaat het om het stallen van wagens op onverhard terrein. Dit is in wezen naar milieuhinder nog ingrijpend en meer hinderlijk dan de vorige aanvraag.

Uit de beschreven motivering blijkt onmiskenbaar dat verwerende partij niet het werkelijke voorwerp van de vergunningsaanvraag, m.n. het stallen van rijklare wagens, beoordeelt, maar ervan uitgaat dat de

vergunningsaanvraag tevens het stallen van wrakken en het verrichten van onderhoudswerken op het voorliggende perceel betreft.

2.- De nota bij de vergunningsaanvraag, alsook het door verzoekende partij ingediende verzoekschrift laten er evenwel geen twijfel over bestaan dat de vergunningsaanvraag SLECHTS het stallen van rijklare voertuigen betreft (...).

Zulks wordt als dusdanig in de bestreden beslissing erkend, die voor wat betreft de argumentatie van de beroeper stelt dat ‘de aanvraag slaat enkel op het stallen van rijklare voertuigen. Er worden geen andere activiteiten uitgevoerd zoals het onderhoud en het wassen van wagens.’

3.- Verzoekende partij verklaart het voorwerp van de vergunningsaanvraag nader aan de hand van volgende gegevens (...):

- elk voertuig gaat naar erkende garages voor onderhoud, hetgeen kan geverifieerd worden op basis van beschikbare facturen;
- in verband met een foto die in voorgaande procedure werd aangegeven om te stellen dat ook onderhoud wordt uitgevoerd op het perceel, wordt verklaard dat dit voertuig reeds 2 maanden in stock stond, waardoor de motorkap moest worden geopend om de batterij met een booster te kunnen starten. Er werden verder aan dit voertuig GEEN werkzaamheden van welke aard ook uitgevoerd. De rookontwikkeling, zichtbaar is op de kwestieuze foto, werd veroorzaakt door het moeilijk starten van de wagen na 2 maanden te hebben stilgestaan;
- een bufferzone van 3m afstand van de scheiding wordt voorzien, als weergegeven op het bijgevoegde plan en over heel de lengte van het perceel zullen dennenbomen geplant worden (zie rode stippen op het inplantingplan);
- verzoekende partij staat open voor ELK voorstel inzake beplantingen in de bufferzone;
- met betrekking tot de benutting van het perceel wordt aangegeven dat de verkoop van wagens voor 95% via het internet verloopt, zodat perfect op voorhand kan worden gepland wie voor welk voertuig, rond welk tijdstip, ter plaatse komt, zodat het betreffende voertuig naar de reeds in gebruik zijnde koer, alwaar de verkoopsruimte zich bevindt (niet perceel 453G), kan worden gereden;
- een mogelijke vervuiling voor de onverharde grond nagenoeg onmogelijk is, aangezien geen enkel voertuig ter plaatse wordt gereinigd of onderhoudswerken van welke aard dan ook worden uitgevoerd;
- mogelijke overlast van leveranciers en klanten die wagens komen opladen met de aanhangwagens zal eerder uitzonderlijk zijn aangezien de koer voldoende ruimte voorziet voor leveranciers alsook voor alle kleine dépanneurs met aanhangwagens.

4.- Daar komt nog bij dat verzoekende partij op 23.03.2009 tevens een melding had gedaan bij de gemeente Willebroek om op het betreffende perceel max. 25 rijklare voertuigen overeenkomstig rubriek 15.1.1 te stallen (...) (en aldus niet bijkomend 2 wagens te wassen per dag en het stallen van wrakken), hetgeen verwerende partij niet in haar beoordeling opneemt.

Ook in haar memorie van antwoord geeft verwerende partij er de voorkeur aan omtrent deze recente melding een opmerkelijk zwijgen te huldigen, en grijpt zij terug naar een eerdere meldingsplicht die verwerende partij in oktober 2006 had gedaan.

De loutere omstandigheid dat verzoekende partij in het verleden een stedenbouwkundige aanvraag heeft ingediend en melding heeft gedaan met een ruimer voorwerp, is geenszins van die aard te kunnen besluiten dat verzoekende partij in strijd met een af te leveren vergunning tevens wagens zal wassen en wrakken zal stallen.

Het kan verzoekende partij daarentegen niet kwalijk worden genomen dat hij een door hem aangekocht terrein, aangekocht voor het uitoefenen van activiteiten verband houdend met zijn zaak, wil benutten en hij, eens hem duidelijk is geworden dat het stallen van geaccidenteerde wagen en wrakken niet tot de mogelijkheden van het terrein behoort, een aanvraag indient met een minder ruim voorwerp, dat hem evenwel in de mogelijkheid doet verkeren van het terrein op aangepaste en voor hem afdoende wijze gebruik te maken.

Uit niets blijkt dat een gebruik van het terrein zoals voorgesteld door de aanvrager onmogelijk is of geenszins kan volstaan om tegemoet te komen aan de noden van de aanvrager.

Aldus staft verwerende partij haar beweringen alwaar zij stelt dat op het betreffende perceel ten tijde van de vergunningsaanvraag wagens zouden worden onderhouden en wrakken worden gestald, geenszins.

5.- Het gegeven dat de site van verzoekende partij tevens vermeldt dat de wagens die D&K Motors inkoopt, een volledige poetsbeurt krijgen en worden behandeld met beschermende middelen, kan niet uitwijzen dat het desbetreffende perceel, voorwerp van de aanvraag, tevens zal worden aangewend om de wagens te onderhouden, gelet de omstandigheid dat verzoekende partij nog eigenaar is van een ander perceel en zij de wagens voor onderhoud naar erkende garages stuurt. Het spreekt voor zich dat de site commerciële informatie weergeeft en verzoekende partij het recht heeft de gang van zaken als dusdanig voor te stellen, zonder dat verwerende partij daar in het kader van voorliggende vergunningsaanvraag haar oordeel op kan baseren.

Ook in haar memorie van antwoord biedt verwerende partij geen verweer op dit punt.

Verwerende partij gaat er aldus desondanks van uit dat het voorwerp van de vergunning op het betreffende perceel tevens het stallen van wrakken en het uitvoeren van reinigingswerken moet betreffen en besluit vervolgens dat de vergunningsaanvraag moet worden geweigerd omwille van de milieuhinder die het stallen van niet rijklare voertuigen zal teweegbrengen(!).

6.- De door verwerende partij geciteerde rechtspraak aangaande het uitmaken van het werkelijk gebruik is in se relevant omdat de geciteerde rechtspraak zowel feitelijk als juridisch geen uitstaans heeft met de hier geschetste situatie vermits 1) het voorwerp van het arrest betrekking had op een regularisatieaanvraag terwijl verwerende partij geen gegevens aanbrengt dat huidige aanvraag een regularisatie zou betreffen (hetgeen niet het geval is), 2) van belang aangaande de situering van voormeld arrest is de omstandigheid dat de overheid moet nagaan of het al dan niet om een

werkelijk landbouwbedrijf in de zin van artikel 11.4.1 van het Inrichtingsbesluit gaat, terwijl de discussie aangaande de verenigbaarheid van het aangevraagde met de gewestplanbestemming -althans volgens de bestreden beslissing- niet aan de orde is en 3) door Uw Raad tot vernietiging van het bestreden besluit werd besloten.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat alsnog volgens de geciteerde rechtspraak de kwalificatie van het voorwerp van de aanvraag in de eerste plaats aan de vergunningaanvrager toekomt.

Voor zover verwerende partij het werkelijke voorwerp van de aanvraag verder kan nagaan, dient te worden vastgesteld dat er gerede feiten dienen te bestaan om aan het voorwerp zoals voorgesteld door de aanvrager te twijfelen. Verwerende partij kan slechts tot het bestaan van een ander voorwerp besluiten op grond van (1) juiste en (2) volledige en (3) pertinente gegevens, hetgeen, vermits geen vermelding wordt gemaakt van een latere meldingsplicht die verwerende partij deed, de omstandige toelichting bij de vergunningsaanvraag van de aanvrager geenszins in de beoordeling wordt betrokken en uit het 'nazicht op Internet' geenszins kan blijken dat op het betreffende perceel geaccidenteerde wagens of wrakken zullen worden uitgesteld, manifest niet het geval is.

7.- In het beroepsschrift verduidelijkt verzoekende partij daarenboven nog dat het stallen van rijklare voertuigen géén milieuhinder zal teweegbrengen:

- Volgens het VLAREM is voor het stallen van rijklare motorvoertuigen in tegenstelling tot geaccidenteerde en niet rijklare voertuigen geen vloestofdichte vloer voorgeschreven, het grond- noch het oppervlaktewater kunnen namelijk verontreinigd worden;
- Dergelijk stallen wordt trouwens door de OVAM ook niet aanzien als een risico-activiteit.

Verwerende partij dient verzoekende partij niet van antwoord, maar gaat er, zoals gezegd, klaarblijkelijk zondermeer van uit dat het stallen van niet rijklare voertuigen een nog grotere impact op het milieu zal hebben dan de eerdere aanvraag van verzoekende partij tot het verharderen van het terrein.

8.- De vergunningsaanvraag wordt derhalve geweigerd op grond van motieven die met het voorwerp van de aanvraag niets van doen hebben.

De bestreden beslissing wordt derhalve niet geschraagd door deugdelijke motieven die de beslissing in rechte kunnen verantwoorden.

Een beslissing die op onbestaande of niet afdoende bewezen feiten steunt, is niet in rechte te verantwoorden (...);

9.- Het is verwerende partij niet toegelaten een vergunningsaanvraag te weigeren omdat zij niet gelooft dat verzoekende partij zich niet aan het voorwerp van de vergunning zal houden.

Een dergelijke preventieve - en in het concreet geval bijzonder misplaatste - aanpak doet afbreuk aan het opzet van het handhavingsbeleid.

Het is geenszins zo dat indien verzoekende partij de vergunning tot het stallen van rijklare wagens was verleend, zij om het even welke voertuigen op haar perceel zou kunnen stallen, doch zou het stallen van andere dan rijklare voertuigen verzoekende partij blootstellen aan strafsancties als vermeld onder 6.1.1. en 6.1.41 VCRO.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing geflankeerd door motieven die in feite noch in rechte juist en pertinent zijn, zodat artikel 53 DROG, alsook wegens een klaarblijkelijk gebrek aan deugdelijke motieven, de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

10.- Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat een vergunningsbeslissing zorgvuldig wordt voorbereid en de in het spel zijnde belangen zorgvuldig worden afgewogen (...).

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat een overheid in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het evenredigheidsbeginsel veronderstelt dat er een evenredige verhouding bestaat tussen het algemeen belang i.c. de goede ruimtelijke ordening en het private belang en de door de overheid gemaakte keuze geen kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang voor gevolg mag hebben;

11.- Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij de vorige aanvraag van verzoekende partij tot het verharden van het terrein heeft geweigerd en tevens moet hebben beseft dat de voorliggende vergunningsaanvraag tot het stallen van rijklare wagens voor verzoekende partij de enige nog resterende mogelijkheid was om het door hem aangekochte perceel nog in functie van zijn zelfstandigenactiviteit te benutten.

In de nota die de aanvraag begeleidt, wordt tevens aangegeven dat verzoekende partij zich alle voorwaarden inzake beplanting wenst te zien opleggen, zolang dat voor gevolg kan hebben dat een vergunning wordt verleend.

Verwerende partij beantwoordt het laatste verzoek tot benutting van het perceel van verwerende partij evenwel door te stellen dat het stallen van niet rijklare voertuigen onaanvaardbare milieuhinder zal veroorzaken(!).

Verwerende partij staaft haar bewering dat het stallen van niet rijklare wagens op een onverhard terrein nog ingrijpender en hinderlijker zou zijn dan het verharden van het terrein, niet. Milieuhinder vormt nochtans het enige gegeven dat als hinderaspect in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Dergelijke weigeringsmotief kan in het kader van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning niet weerhouden worden nu Uw Raad van State alvast een zeer strikt onderscheid tussen de stedenbouwkundige beoordeling en de hinderaspecten die zouden kunnen voortvloeien uit de exploitatie van een inrichting maakt. Dit laatste moet volgens Uw rechtspraak niet worden beoordeeld in het kader van de stedenbouwkundige vergunning: 'dat de vergunningverlenende overheid op het eerste gezicht terecht heeft kunnen oordelen dat het beheersen van de door de verzoekende partijen aangevoerde hinderaspecten die eventueel zouden kunnen voortvloeien uit de exploitatie van het betrokken jeugd ontmoetingscentrum en die niet ipso facto voortvloeien uit de bouw ervan, dient te worden geregeld met toepassing van de daartoe geëigende regelgeving, die specifiek tot doel heeft ervoor te zorgen dat deze vormen van hinder de grenzen van het aanvaardbare niet overschrijden' (...).

Verwerende partij schijnt overigens zelfs niet te beweren dat het stallen van rijklare voertuigen onaanvaardbare milieuhinder teweeg zou brengen.

Het besluit van onaanvaardbare milieuhinder moet hoe dan worden voorafgaan door een gedegen onderzoek alvorens het een weigeringsmotief kan vormen, reden waarom de hinderaspecten eerder in het kader van een milieumelding of milieuvergunningsaanvraag dienen te worden beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist alleszins dat de impact op het milieu van de vergunningsaanvraag, voor zover reeds een weigeringsmotief voor een stedenbouwkundige vergunning kan vormen, wordt voorafgegaan van een gedegen onderzoek.

Het bestaan van een dergelijk onderzoek kan minstens niet uit de bestreden beslissing blijken, zodat de 53 DROG en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Ook in de memorie van antwoord geeft verwerende partij niet aan dat haar besluit zou zijn gestaafd door enig onderzoek naar de hinderlijke gevolgen op milieuvlak, maar zij zulks, bovendien louter op grond van een foutieve voorstelling van het voorwerp van de aanvraag, eenvoudigweg en zonder meer veronderstelt.

11.- Uit de bestreden beslissing kan bovendien niet blijken dat verwerende partij op enigerlei wijze rekening heeft willen houden met de argumenten van verzoekende partij, aangezien de uiteenzetting van verzoekende partij betreffende het voorwerp van de aanvraag, de beperking van zichthinder, het inbouwen van een bufferzone, alsook het niet bestaan van milieuhinder, niet in de motivering wordt betrokken.

Gelet het werkelijke voorwerp van de aanvraag, is verzoekende partij dan ook van mening dat de bestreden beslissing het algemeen belang niet dient en dat hoe dan ook, gelet het feit dat verwerende partij geen enkel argument aanreikt dat het stallen van rijklare wagens op het betreffende perceel ruimtelijk onaanvaardbaar zou zijn, een manifeste discrepantie is ontstaan tussen het belang dat de bestreden beslissing vertegenwoordigt, en het belang van verzoekende partij bij de aanvraag, m.n. de mogelijkheid tot uitbreiding van diens zaak en benutting van het met het oog daarop aangekochte perceel, zodat naast artikel 53 DROG, op dit punt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden geschonden.

Het middel is in zijn geheel gegrond”.

Beoordeling

5.4. Artikel 53, § 3, eerste lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt dat de beslissing van de deputatie, wanneer zij over een beroep uitspraak doet, “met redenen (wordt) omkleed”.

Aan deze verplichting is voldaan wanneer de beslissing van de deputatie over het beroep duidelijk de met de goede plaatselijke aanleg of ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermeldt waarop zij haar

beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep doet de deputatie over het beroep uitspraak op grond van een eigen beoordeling van de aanvraag.

Het behoort tot de wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om te oordelen over de feiten. De Raad van State vermag zijn beoordeling dienaangaande niet in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

5.5. Het bestreden besluit is, wat betreft de “verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening”, gemotiveerd als volgt:

“Volgens het vastgestelde gewestplan situeert de aanvraag zich in woongebied.

Dit gebied is bestemd voor wonen alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf op voorwaarde dat deze activiteiten om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een ertoe voorzien gebied afgezonderd moeten worden, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen en voor agrarische bedrijven. De bedrijven, voorzieningen en inrichtingen zijn maar toegestaan op voorwaarde dat zij met de onmiddellijke omgeving te verenigen zijn.

De aanvraag is in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Uit de documenten blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in de zitting van 31 oktober 2006 kennis heeft genomen van de meldingsplicht in het kader van het toevoegen van het perceel voor het opslaan van voertuigen. Uit het document blijkt dat er wel degelijk werd aangevraagd om 25 wagens te stallen, 2 wagens per dag te wassen en 10 wrakken te kunnen stallen. Het stallen van al deze voertuigen neemt een aanzienlijke oppervlakte in beslag en heeft ook een ruimtelijke impact op zowel de nabije als ruimere omgeving.

De beroeper argumenteert dat het alleen om rijklare voertuigen zal gaan en geen wrakken. Gelet op voorgaande aanvraag en documenten is dit

echter onwaarschijnlijk. Niets belet de beroeper ervan alsnog autowrakken te stallen op het terrein zodra hij een stedenbouwkundige vergunning bekommt.

De aanvraag bevat, in tegenstelling tot een vorige aanvraag, niet het aanleggen van een verharding waarop de voertuigen worden gestald. Door het college van burgemeester en schepenen wordt terecht aangehaald dat de huidige activiteiten op het terrein, waaronder onderhoud van wagens en het stallen van wrakken, het terrein op termijn zal vervuilen.

Het standpunt van de gemeente wordt bijgetreden dat, in een binnengebied met als hoofdfunctie wonen, de activiteiten, gevraagd in kader van de meldingsplicht ruimtelijk niet aanvaardbaar zijn.

Het argument dat er geen onderhoudswerken aan auto's plaatsvinden, wordt niet als aannemelijk beschouwd gelet op het feit dat thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan. Nazicht op Internet bevestigt deze vermoedens. Deze aanvraag en de huidige activiteiten op het terrein vallen onder de noemer garages voor verkoop en onderhoud en men dient derhalve alle maatregelen te nemen om milieuhinder te vermijden.

Het standpunt ingenomen in een reeds eerder beroepsdossier dat het stallen van de wagens in het voorliggend binnengebied niet wenselijk is, blijft behouden. Destijds betrof het een aanvraag voor het verharden van het terrein over een oppervlakte van 140 m² en werd niet voldaan aan de maatregelen voor de afvoer van regenwater en vuil water. Nu gaat het om het stallen van wagens op onverhard terrein. Dit is in wezen naar milieuhinder nog ingrijpend en meer hinderlijk dan de vorige aanvraag”.

Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij – ofschoon de verzoeker bij zijn aanvraag duidelijk het voorwerp ervan heeft aangegeven – ervan uitgaat dat de werkelijke bedoeling niet enkel het stallen van rijklare wagens is, doch ook het stallen van wrakken en het onderhoud en het reinigen van wagens.

De verwerende partij steunt zich daarbij op een uittreksel uit het register der beraadslagingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Willebroek van 31 oktober 2006 waarin akte wordt genomen van een melding door de verzoeker in het kader van de milieureglementering van de toevoeging van het betrokken perceel voor de volgende activiteiten: het stallen van wagens en wrakken en onderhoud en reinigen van deze wagens. Voorts meent de verwerende partij dat “nazicht op Internet” de vermoedens bevestigt dat “thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan”.

In de aanvraag die tot het nemen van het bestreden besluit heeft geleid heeft de verzoeker het voorwerp ervan uitdrukkelijk beperkt tot het stallen van rijklare voertuigen. De verwijzing naar een eerdere melding in het kader van

de milieureglementering kan dan ook niet volstaan als een afdoende motief om de gevraagde vergunning te weigeren.

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker reeds sedert 2003 een garage uitbaat op de naastgelegen percelen, meer bepaald de percelen nrs. 452/e, 454/e2, 454/s en 454/v. De motivering “dat er geen onderhoudswerken aan auto’s plaatsvinden, wordt niet als aannemelijk beschouwd gelet op het feit dat thans ook reeds aan onderhoud en het reinigen van wagens wordt gedaan. Nazicht op Internet bevestigt deze vermoedens. Deze aanvraag en de huidige activiteiten op het terrein vallen onder de noemer garages voor verkoop en onderhoud en men dient derhalve alle maatregelen te nemen om milieuhinder te vermijden” is derhalve evenmin van aard om het thans bestreden besluit te kunnen dragen. Het bestreden besluit bevat geen concrete gegevens waaruit blijkt dat deze activiteiten ook uitgevoerd worden of zullen worden op het perceel nr. 453/g.

Ook de vrees van de verwerende partij dat “niets (...) de beroeper (belet) alsnog autowrakken te stallen op het terrein zodra hij een stedenbouwkundige vergunning bekomt” is geen afdoend weigeringsmotief. Indien de verzoeker op het betrokken perceel vergunningsplichtige handelingen en/of werken zou uitvoeren die niet het voorwerp uitmaken van de aanvraag, belet niets de bevoegde overheden hiertegen op te treden met de daartoe geëigende middelen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 6 augustus 2009 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij aan David Van Bael de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het stallen van wagens op een perceel gelegen te Willebroek, Mechelsesteenweg, kadastraal bekend sectie B, nr. 453/g.

2. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 januari 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Roger Stevens